

4785 3. Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1873 til 31. Marts 1874. 4786

Formanden: Forhandlingen vil være afbrudt i et Kvæter. Naar Forhandlingen gjenoptages, vil den blive forsat uden Tilhøvere.

Forhandlingen afbrudt Kl. 12.

Kl. 12 $\frac{1}{4}$ gjenoptoges Mødet.

Formanden: Som ærede Medlemmer ville se, gjenoptages Forhandlingerne vel offentlig, med de Herrer Stenografer og Bureauet tilstede samt med de Herrer Referenter, men uden Tilhøvere. Jeg ansaa det nemlig for et Tilfælde af en beklagelig Nødvendighed, hvør jeg, for at hævde det frie Ordslifte her i Thinget, ansaa mig forpligtet til at fritage Forsamlingen for det Forsøg paa at udøve et Tryk paa den, som vedvarende Bifalds- og Mishagsytringer fra Tilhørerpladsen er, og som jeg forud havde advaret imod. Det er et beklageligt Tilfælde at maatte anvende dette Middel, men jeg ansaa det for nødvendigt, og forsaavidt som Tilfældet skulde gjentage sig senere, naar jeg leder Forhandlingerne, vil jeg heller ikke tage i Betænkning at anvende det i Fremtiden.

Octavius Hansen: Maa jeg rette et Spørgsmaal til den ærede Formand.

Formanden: Det ærede Medlem skal faae Ordet efter sin Tour.

Det jeg gjenoptager Forhandlingerne, maa jeg først gjøre en Bemærkning overfor den høitærede Rikse- og Undervisningsminister, som andrede sig over, at en Uttring, som var falden fra det ærede Medlem for Corp. Amts 3die Valgfreds (Lauber) angaaende de Embedsmænd, som tidligere have været ansatte i Slesvig, og som nu for Størstedelen vare ansatte i Kongeriget, ikke var bleven paataalt. De ærede Medlemmer, som have lagt Mærke til de Uttringer, der faldt fra det ærede Medlem for Corp. Amts 3die Valgfreds og fra den høitærede Minister, vilde ikke have kunnet undgaa at bemærke, at den høitærede Minister har misforstaaet, eller ikke hørt, hvad der er fremkommet fra det ærede Medlem. Sikker er det, at saaledes som Uttringerne bleve gjengivne af den høitærede Minister, vare de ikke fremsatte af det ærede Medlem. Være de fremkomne saaledes, saa vilde de være blevene paataalte.

J. Jørgensen: Jeg kan rigtignok ikke 2den Mai.

Andet end beklage den uhyggelige Stilling, som vi have havt i denne Samling, og som i Aften har naaet sit Toppunkt, ligesom jeg heller ikke kan Andet end beklage, at Ministeriet ikke er kommet Thinget mere imøde, end det er; thi i saa Fald tror jeg, at Et og Andet vilde have været anderledes, og at vi ikke nu vilde have staaet saaledes som vi staa her i Aften. Paa den anden Side maa jeg imidlertid sige rent ud, at jeg ikke kan samstemme med den Maade, og hvorpaa det Paati, jeg ellers hører til den venstre Side er gaaet frem i Mar. Jeg var ikke imod dets Fremgangsmaade i Begyndelsen, da vi gif rolig og sundt frem, og søgte paa bedste Maade at fremme Sagerne. Da vi saa dernæst den ene Dag efter den anden kom med disse Mistillidsvota, jeg kalder det Mistillidsvota, thi det vare de efter min Mening allesammen. Disse Dagsorden er sig jo endda ogsaa dette at gaa, skjønt jeg, naar da det nu var en nyvalgt Rigsdag, havde ønsket, at man vilde have ladet Sagerne gaa deres naturlige Gang. Jeg vilde have ønsket, at man havde forhandlet Sagerne roligt, retfærdigt, og billigt, at man derefter havde ladet dem gaa videre, og forsøgt Dørens komst med Regjeringen og med Landstinget. Jeg vilde allerhelst have set, om vi virkelig ikke ad den Vej kunde have faaet Noget ud deraf, men havde det da viist sig, at der ikke kom noget helbigt Resultat ud deraf, skulde jeg ikke have været imod ved Rigsdagens Slutning at komme med en Mistillidsadresse. Vi kunde da have gaaet rolig hjem i Mar, og Ministeriet kunde da betænke sig. Jeg mener, at det, vi hævde for, er det, som har Fremtiden for sig, naar vi gaa rolig og beindigt frem, men jeg mener paa den anden Side ogsaa, at vi selv kunne pådelogge det ved at være for stundesløse, og ved ikke at give Tid. Skulle vi vinde frem med vor Anskuelse i folkelig og frivildig Retning, skal det ske derved, at vi med Tid, Retfærdighed og Billighed vinde saadanne Føll for os, som staa os nær, og som vi ikke kunne undvære saaledes, at Føllet, Regjeringen og Landstinget samt de Føll, der maaske kunne betragtes som mere frygtkomme for den frie Uvifling, og frygte for Farer ved at give Svief, kunne faae at se, at det er billige og fornuftige Ting, som vi forlange. Jeg er temmelig sikker paa, at vi da ogsaa vilde naa det, vi tilstræbe og hævde for. Derfor kan jeg ikke være med til at stemme imod Finantsloven, og jeg stemte heller ikke for Mistillidsadressen, fordi jeg frygtede for, hvad der fulgte efter. Jeg kan godt forstaa, at